

διαπερώντες εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν ἔρχονται. Λυπηρὸν εἶπεν ὅτι τελειόφοιτος γυμνασίου ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸν τὸν ρυθμὸν τοῦ Παρθενώνος, ἴσως δὲ καὶ τοῦ κείται ὁ ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ἐν Κων)πόλει ἐκτὸς τῶν διεσπαρμένων ἀρχαιοτήτων ὑπάρχει καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν μουσεῖον ἔχον Δία ὀρειχάλκινον καλῆς τέχνης, Ἡρακλῆν καὶ ἄλλα ἀγαλματα ἀρκούτως καλῆς τέχνης, ὧν καὶ ἐν συντετριμμένον ἄλλὰ λίαν λαμπρὸν, ἔργα πλαστικῆς, σαρκοφάγους ἱκανούς, μωσαϊκὰ τῶν βυζαντινῶν χρόνων, εἰκόνας, κοσμήματα, νομίσματα χρυσᾶ, ἀργυρᾶ χάλκινα, ἐπιγραφὰς κτλ κτλ. Τίνος οὖν ἕνεκα λόγου ὁ διευθυντῆς τοῦ σχολείου δὲν παραλαμβάνει τοῦλάχιστον τὴν ἀνωτέραν τάξιν καὶ δὲν μεταβαίνει ἐπισκέψασθαι αὐτὸ μετ' αὐτῶν, ὅπως μάθωσιν οὗτοι ὁποῖόν τι τὸ ἀγαλμα, ὅποια τὰ μωσαϊκὰ, κτλ. ἐξ ἰδίᾳς ἀντιλήψεως;

Καὶ ταῦτα εἰπόντες, μεταβαίνομεν εἰς τὸν ἡμέτερον συγγραφέα ὅστις μετὰ τὰ ἀνωτέρω ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τρόπου τῆς θερμάνσεως, δι' ἣν ἱκανὰ δαπανῶσιν οἱ Γερμανοί. Ἡ θερμάνσις γίνεται ἢ διὰ θερμαστῶν ἐν ἐκάστη παραδόσει ἢ διὰ μιᾶς ἐστίας οὔσης ἐν τῷ ὑπογείῳ τοῦ σχολείου, διὰ σωλῆνων πλήρων ἀτμοῦ τῆς θερμότητος πανταχοῦ διαδιδόμενης. Ἀλλὰ καὶ πρὸς φωτισμὸν δαπανῶσιν ἐν Γερμανίᾳ, καθότι μέχρι τῆς 11 π. μ. διὰ τὴν ὁμίχλην δι' ἀερίοφωτος πεφωτισμένον ἐστὶ τὸ σχολεῖον.

(Ἀκολουθεῖ?)

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΜΙΛΛΙΟΥΞ

Η ΦΥΛΛΟΡΡΟΙΑ.

Πνοή φθινοπώρου	σκεπάζει τὴν γῆν
Μὲ τὴν μαραμμένην	τῶν δένδρων στολῆν,
Μυστήριον δὲν ἔχει	τὸ δάσος μας πειὰ
Τὸ ἔρμιο ἀπδόνι	δὲν ἔχει λαλιά.
Μισαποθαμμένος	ἔς τὴν πρῶτην του αὐγῆν,
Κακόμοιρος νέος	μὲ βῆμα βραδύ
Τὸ δάσος ἔγυρνοῦσε	γι' ἐσχάτην φορὰ
Ποῦ πρῶτα ἔπερνοῦσε	τὴν νεώτην φαιδρά.

«ὦ δάσος μου, χαῖρε!.. πεθαίνω κ' ἐγώ!
Τὴν μοῖρά μου δείχνει τὸ πένθος αὐτό,
Κ' εἰς κάθε σου φύλλο ποῦ πίπτει ξηρὸ
Κακὸ τοῦ θανάτου σημάδι θωρῶ

Σὺ τῆς Ἐπιδαύρου χρυσμέ,* μ' ἔχεις ἴπῃ:
»Τὰ φύλλα τοῦ δάσους θὰ ἔπεσον ἔς τὴν γῆν
»Καὶ θὰ κιτρινίσουν γιὰ σὲ λυπηρὰ
»Μὰ γιὰ τελευταία καὶ μόνη φορὰ...

»Κυπάρισδος μαύρη καὶ παντοτεινὴ
»Καὶ σὲ τριγυρνᾷ, καυμένο παιδί,
»Καὶ τοῦ φθινοπώρου τοῦ ὠχροῦ, πειδ ὠχρὸ
»Ἐν τὸ μνήμα θὰ κλίνης καὶ σὺ τὸ ψυχρὸ...

»Ἡ μαύρη σου νεώτη θε νὰ μαρανθῆ,
»Πρωτοῦ ἔς τὸ λειβάδι τὸ χόρτο νὰ ἔγῃ,
»Πρωτοῦ ἔς τὰ ὠραῖα τοῦ λόφου πλευρὰ
»Νὰ ἔγουν τῆς ἀμπέλου τὰ πρῶτα κλαριά!...

Καὶ τώρα πεθαίνω!... μὲ μιὰ τῆς πνοῆ,
Μὲ ἔκτυπνον αἴφνης νοτιὰ παγερῆ,
Καὶ εἶδα νὰ φεύγῃ, νὰ σβύνη μὲ μιὰ
Ἡ δόλι' ἀνοιξίς μου σὺν κούφια σκιά...

ὦ πρόσκαιρο φύλλο, ἀχ! πέσε καὶ σὺ,
Καὶ πάρ' ἀπ' τὰ μᾶτια τὴν στράταν αὐτήν,
Καὶ κρύψ' ἀπ' τῆς μάννας τὸν ἀπελπισμὸ
Τὴν θέσι ἔς ὀλίγο ποῦ θε νὰ ταψῶ...

Μ' ἂν ξέπλεκεν Ἐκεῖνη! τὸ βράδυ κοντὰ
Ἐλθῆ νὰ μὲ κλάψῃ ἔς τὴν μαύρη ἐρημιὰ...
ὦ! ξύπνησε φύλλο μιὰ μόνη στιγμή
Τὴν σκιά μου ποῦ θέλει παρηγορηθῆ!...

Αὐτὰ εἶπε καὶ φεύγει... χωρὶς γυρισμὸ!
Τὸ φύλλο ποῦ πίπτει ἀπ' ὅλα στεγνὸ
Τοῦ βίου τὴν ὥρα δηλοῖ τὴν στεγνὴν...
Τὸν τάφον του ἔσκάψαν ἔποκάτω δρυῖν!...

Μὰ Ἐκεῖνη! δὲν ἤλθε... δὲν ἤλθε ἢ σκληρὰ!
Τὴν ἐρημν πέτρα νὰ ἔδῃ μιὰ φορὰ...
Καὶ μόνον βοσκὸς τις μὲ βῆμα βραδύ...
Τοῦ τάφου ταράττει τὴν μαύρη σιγῆ!...

**

*) Δηλ. ἡ γνώμη τῶν ἰατρῶν. Ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.